



זוהר ח"א פרשת ויגש - דף רט ע"ב

יוסף בכה על שני בתי מקדשות שעתידות להחרב ועל השבטים שעתידיים לצאת לגלות

וַיִּפֹּל עַל צְוָאֲרֵי בְנֵימִן אָחִיו וַיִּבְכֶּה וּבְנֵימִן בָּכָה עַל צְוָאֲרָיו. אמר רבי יצחק, הרי ביארו שבכה על מקדש ראשון ועל מקדש שני.

צואר, זה בית המקדש שלמטה, שהוא עומד בתקון של יופי כמו הצואר להגוף, מה צואר הוא היופי של כל הגוף, כן גם בית המקדש הוא היופי של כל העולם, מה צואר כל תכשיטי האשה עליו תלויים, כך בית המקדש כל תקוני העולם בו תלויים ובו שרויים.

והרי ביארו, שכתוב **"על צוארנו נרדפנו"**, על בית המקדש שהוא הצואר והיופי של כל העולם נרדפנו, יגענו לבנותו ב' פעמים, ולא הונח לנו, שהרי לא הניחו לנו ונחרב ולא נבנה אחר כך. מה צואר כיון שנכרת, כל הגוף נכרת עמו, כן גם בית המקדש כיון שהוא נכרת ונחשך, כל העולם גם כן נחשך, ואין מאיר השמש ולא שמים וארץ וכוכבים^[2].

לפיכך בכה יוסף על זה, ולאחר שבכה על זה, בכה על השבטים שיגלו, שכאשר נחרב בית המקדש כל השבטים גלו מיד, ונתפזרו בין האומות, זה שכתוב **"וינשק לכל אחיו ויבך עליהם"**, עליהם ודאי, על הכל בכה, על בית המקדש שנחרב שני פעמים, ועל אחיו עשרת השבטים שהגלו בגלות ונתפזרו בין האומות, **"ואחרי כן דברו אחיו אתו"**, ולא כתוב ויבכו, שהרי הוא בכה כיון שנצנצה בו רוח הקודש, והם לא בכו שלא שרתה עליהם רוח הקודש.

זוהר ח"א פרשת ויגש - דף רט ע"ב

איך להתדבק בהקדוש ברוך הוא בעת התפילה

"והקל נשמע בית פריעה", רבי אבא פתח ואמר (תהלים פרק פד), **"נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' לפי וכשרי ירננו אל אל חי"**, בא וראה, כל אדם שמתפלל תפלתו לפני רבונו, צריך להקדים לו ברכות בכל יום ויום, ולהתפלל תפלתו לפני רבונו בזמן הנצרך,

זיו הזוהר

ב. זה רמז, שספירות העליונות, אין לעולמות שלמטה, כמו בזמן שבית המקדש בהם יחוד וזיווג הראוי להשפיע השפע קיים.

בשחרית להתדבק במדת ימין של הקדוש ברוך הוא, במנחה להתדבק במדת שמאל^[א], ותפלה ובקשה נצרך לאדם בכל יום ויום, בשביל להתדבק בו.

שלא להשמיע קולו בתפלתו

וביארנו מי שמתפלל תפלתו לפני רבונו^[ב], נצרך לו שלא ישמע קולו בתפלתו, ומי שמשמיע קולו בתפלתו, אין תפלתו נשמעת, מפני מה, לפי שהתפילה אין היא קול הנשמע, שהקול ההוא שנשמע אין הוא תפילה, ומה היא תפילה, זה קול אחר התולה בקול הנשמע, ואיזה הוא קול הנשמע, זה קול ההוא שהוא בוא"ו, קול התולה בו זה קול ההוא בלא וא"ו^[ג].

ולפיכך לא נצרך לו לאדם להשמיע קולו בתפלתו, אלא להתפלל בלחש בקול ההוא שאינו נשמע, וזאת היא התפלה שמתקבלת תמיד, וסימנך "וְהַקֹּל נִשְׁמָע", "קל" בלא וא"ו, "נִשְׁמָע", זאת היא התפלה בלחש, שכתוב בחנה "וקולה לא ישמע", זאת היא התפלה שהקדוש ברוך הוא מקבלה, כאשר היא עם הרצון והכונה והתקון הראוי, וליחד היחוד של רבונו כראוי בכל יום.

"בית פרעה", זה רמז על למעלה, הבית שנחשפו ונתגלו ממנו כל האורות וכל המנורות^[ד], וכל מה שהיה נעלם משם נתגלה.



זיו הזוהר

וּבְשָׂרֵי יְרֵנָנוּ אֶל אֵל חַי", וקול שאינו נשמע, היינו תפלת השמונה עשרה, שהיא בבחינת קול דממה דקה, דהשתא אתא מהכא, והיא תולה בערך התפילה שעד השמונה עשרה.

ו. זה רמז על עולם הבינה, שמשם מתחיל התגלות האורות.

ג. ימין ושמאל, רמז על חסד וגבורה, אברהם ויצחק. שאברהם תיקן תפילת שחרית, ויצחק תיקן תפילת מנחה.

ד. היינו תפילת השמונה עשרה.

ה. קול הנשמע היינו עד השמונה עשרה שצריך להיות בהתפעלות והשתפכות הנפש, בבחינת "לְבִי